

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKLILIK

Kurultayı toplantıya çağıran
İnönü, «Güreşi bırakmam»
dedi. — Gazeteler —

Hodri meydan!..

30 Haziranda
yapılacak olan
15 Milyon liralık
ikramiyelerin
ilk çekilişı için
İş Bankasına
yatırmış olduğunuz
tasarrufları
muhafaza ediniz

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2804 — 58)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 17 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 19 Nisan 1967

İlkbahar

KAĞITLA, kitapla, mürekkep-
le, matbaayla uğraşanlar
ilkbaharı nereden bilecek?

Ya manavda görür:

— Aaa erik çıkmış! diye...

Ya tabakta görür yoğurtlu ka-
bak kızartması olarak...

Veya bir Beyoğlu vitrininde
çkar insanın karşısına ilkbahar,
metresi yüz elli liraya mevsimlik
kumaş kılıfına bürünmüş...

Bir de ilkbaharı ağaçta, çimen-
de, gökte, bulutta görenler var-
dır. Şeyh Sadi Şirazi'nin dediği
gibi:

«— Sabah rüzgârı, dösemecisi-
ne zümrüt yaygıları yay demiş.
Bahar bulutu, tayasına nebat kız-
larını yer beşiğinde beslemesini
emretmiş. Ağaçlara Nevruz elbi-
sesi olarak yeşil yapraklardan kaf-
tanlar giydirmiş; baharın tegrifi
şerefine dal çocuklarının başları-
na çiçekten taç koymuş; kamaş-
tan çıkan su onun kudretiyle eş-
siz bir bal olmuş; onun yetiştir-
mesiyle hurma çekirdeği koca a-
ğaç olmuş. Bulut, ay, güneş, gök,
bir ekmeği elde ettiğin zaman
gafletle yemiyessin diye çalışıp
duduyorlar.»

İlkbahar mevsimlerin gençliği,
gençlik hayatın ilkbaharıdır de-
mişler. Hayatın ilkbaharını geçir-
miş, sonbaharını aşmış, kışa
merdiven dayanmış olanların bile
ilkbaharda gençleşmesi bu yüz-
dendir. Ne var ki ilkbaharda in-
sanların gençleşmesi başka şey-
dir, azgınlaşması başka şey. Po-
litikacıların ilkbaharda birbiri-
le daha fazla dalaşması, gazete
sayfalarında cinayet ve tecavüz-
lerin artması, savaşların hızlan-
ması, yolsuzlukların, hırsızlıkların
yoğunlaşması da ilkbaharın
marifetidir. Eskiler bu marifeti
anlatmak için:

— Bahar başına vurdu.. derler-
di.

Demek ki bahar yalnız ağaca,
yaprğa, çiçeğe vurmaz... Başa
da vurur.

Ne var ki başa vurunca ilkbahar,
herkeste başka türlü vurur.
Kimisi komşunun kızına aşk
ilân ediyor, kimisi komşusuna
savaş.. Çapkın öğrenci sabah sa-
bah bir ağaca bakıyor, bir kuşa,
bir buluta:

— Aman sende, diyor, bir gün
okula gitmezsem kıyamet mi ko-
par?

Ve vuruyor çantayı yere, atlı-
yor Ada vapuruna.

Muhasebeci karşılaşmış sakalla-
rını aynada görünce:

— Bu kaçını ilkbahar ve ö-
nümde kaç ilkbahar kaldı? diye
kendi kendine soruyor.

Ve ertesi gün gazetelerde bir
küçük haber okuyor insanlar:

«Bir muhasebeci zimmetine ge-

çirdiği otuz bin lira ile kaybol-
du.»

Bir genç kız vitrinde güzelim
bir kumaşa bakarken, arkadan
bir ses:

— Çok mu beğendiniz? diye so-
ruyor.

Ve ilkbahar fısıldıyor genç kız
kızın kulağına:

— Ne olur sanki çok beğendim
desen?

İlkbahar ağaçların damarların-
dan yapraklarına süzülürken in-
sanların sinirlerinden beyinleri-
ne doğru yürüyor. Mevsimlerin
delikanlısı, insanları delikanlıla-
ştırıyor. En yaşlı başlı insanlar bi-
le en sorumsuz davranışların çıl-
gınlığını iki kelime ile bastırıyor-
lar:

— Aadaam sen de!

Eskilerin «hikmet sahibi» de-
dikleri insanlar vardır; yeni ya-
zışma ve konuşma dilinde güzel

bir kelime bulunmuştur buna,
«bilge» diyorlar. Bilgelerin dünya-
yı olumlu yanından ele alırlar,
heyecanları, duyguları, aklın bil-
lûrundan geçirir, mantığın dili-
le yorumlarıdır. İlkbaharın gü-
neşi elbet bilgelerin sırtını da
ısıtmış, bahar güneşinin ışınları
elbet bilgelerin kafasına da vur-
muştur.

Ve acaba etkisi ne olmuştur
bunun?

Çoğunu değil ama bir kaçını
biliriz. Şeyh Sadi Şirazi'nin ilk-
baharı ne güzel anlattığını yukar-
da gördük. Ne var ki ilkbahara
bunca güzellemeden sonra Şeyh
Sadi oturup şöyle düşünmüş:

«— Her nefeste ömürden bir
nefes eksiliyor. Çevreme bakıyo-
rum, kimseler kalmamış... Haya-
tını boşuna geçirip iş görmeyen,
göç davulu çalındığı halde yükü-
nü hazırlamayan utanacaktır. E-

kinini yeşil yiyen adam harman
zamanı ancak başakçılık yapar.
Gülün ömrü az olur, çok sürmez
bu gülistan bozulur, ne gül kalır
ne gülistan kalır.»

Peki ne yapmalı öyleyse?

Şeyh Sadi bu sorunun cevabını
vermiş:

«— Bir kitap yazmak istiyor-
um, okuyanların gözleri açılsın.
Sonbahar rüzgârı onun yaprağı-
na ilişmesin, feleğin dönüşü o-
nun baharını hazana çevirme-
sin.»

İşte gerçek ilkbahar budur:

Bir şey yapmak ve bir şey bi-
rakmak insanlığa... Öylesine ki,
feleğin dönüşü onun yaprakları-
nı soldurmasın, onun baharını
hazana çevirmesin!...

Bu tutkuyla yaşayan insan için
her mevsim ilkbahardır.

AKBABA

Demirel: «Kendi meselelerimizi kendi içimizde konuşuruz.» dedi. — Gazeteler —

ÖKÜZ PARASI

MUZAFFER İZGÜ

MUHTAR Yelli Bekir, bekçi Osman'ı çağırarak:

— Habar ilet köve, mıkdarı gonusacak de, cumadan sona millet çınarın dibinde toplansın!...

Bekçi Osman, topal ayağını sektire sektire uçup gittikten sonra, Yelli Bekir kendi kendine söylendi:

— Sizi gidi hınzırlar sizi, siz eyylene azdınız, dedi... Neymiş, mıkdar şöyleymiş, neymiş mıkdar böyleymiş, gösterrim lan ben size. Durun bahalım, bundan kelli gılınızı gılınıza sürtebilecek misiniz?...

Cuma namazından çıkan köylüler, ihtiyaç çınarın dibinde toplandılar.

— Ula öküz parası mı geldi din Kâzım?

— Bilmiyom vallaha Serhoş dayı... Belkim de tohum parasıdır.

— Ula gözünü sevdimin mıkdarı, vir de öküz parasını, bi gafayı sündürük.

Bekçi, koşarak geldi ve haber verdi:

— Kövü hazır Bekir ağa!...

Muhtar hâlâ kendi kendine söylüyor:

— Namıssız, namıssızlar!...

Bekçi bön bön:

— Başa mı diyon? diye sordu.

— Yörü lan işine, sen kim, namıssızlık kim...

Yelli Bekir, elinde kocaman bir kâğıt olduğu halde, çınarın dibine geldi. Oradaki iri kütüğün üstüne çıkarak:

— Selâmünaleyküm köylüler, dedi.

— Alekümselâm, dedi köylüler.

— Arkadaşlar, kövün hemî selâmeti, hemî de geleceği için, bir takım tedbirler almak mecburiyeti halında kaldım. Şimdi, bu alınan tedbirleri, madde madde okuyacam.

Kövün selâmeti, hemî de geleceği için alınan bu tedbirlere karşı heç bi itiraz isdemiyom. İtiraz eden olursa, başını gıcından ağır getiririm. Ben buraya, bu kütüğe millî irade-yinen çıkmışım. Yani dimem şu ki, baa ray virdiniz, irade senin didiniz. Şimdi dinneyin arkadaşlar:

Madde bir: Heç bi kimse, heç bi kimsenin yanında mıkdar Yelli Bekir'in aleyhinde kelâm etmeyecek. Böyle bi kelâmda bulunmak yassah!... Eden, dinneyen, bu işe gayesinde meydan viren gayfecl, tükânında gonusduran berberci, millî iradeye karşı geliyor diyerekden cezaya çarptırılacaktır!...

Madde iki: Derenin suyunu mıkardan evvel kullanmak yassah! Önce mıkdar tarlasına ahtacak, sonam kövü!...

Madde üç: Düşünlerde, mıkdarın sıkıktığı dabancanın arkasından dabanca sıkıkmak yassah!...

Madde dört: Mıkdarın malı çoh, bu kövde fakir fukara çoh dımek yassah!... Ki bu, köv halkı arasında, zengin fakir ayrılığı gayrılığı olduğundan çoh yassah!... Herkeş, her yirde, aynı camide olduğu gibi, «Çok şükür Allahıma, dinden imandan ayırma, bize bu dünyanın zenginliği çok bilene» diyecek. Bu maddeye uymayanları kırkbir kırkikiler-nen garışdırırım ki, gırlara garışmadan beter ıderim adamı vallah!..

Madde beş: İki yakada, ihtiyaç he-yetinin aleyhinde gonusmah yas-

sah!... İhtiyar heyeti, ılder butçayı harcar, ılder harcamaz, ılder köve yol yapar, ılder yapmaz... Bunun dedigodusunu etmek, gene yassah!...

Bütün bunları söyledikten sonra muhtar Yelli Bekir, kütükten indiği gibi kimsenin yüzüne bakmadan köy odasının yolunu tuttu. Köylüler birbirlerinin yüzüne bakakaldılar...

— Ula ne didi mıkdar ağnadın mı?

— Ağnamadım vallaha Kerim emmi.

— Adamı gırlara garıştıracamış.

— Garışdırır Kerim emmi... Hökümet guvvatı bu, adamı gırlara da garışdırır, sekizlere de...

— Şimdi, bu kövde fakir var dımek, yassah mı?

— Aman Kerim emmi, ayağının altını öpem, dı benim yanımda amma başga bi yırde dime... Vallaha perişan eder Yelli Bekir!...

— Ula bizim bulgur biteli te ne oluyo da, kepek yiyoz çor çocuk.

— Ben gidiyom Kerim emmi...

Kahveci Sarı Memed, hemen muhtarın arkasından kütüğe çıkarak bağırdı:

— Duydunuz kövü, dedi. Bundan kelli, benim gayfede kim mıkdarın arkasından atarsa, kim zengin fakir lafı ıderse, mıkdar iflâhımızı kesecek. Onun için diyom ki, kim böyle kötü laf edecekse, benim gayfeye gelmesin diyom!...

Serhoş dayı:

— Şimdi eyi yedik işde öküz parasını, diye uluorta konuştu. Ulan köv yerinde, zengin malı gonusul-mazsa, nasıl vakit geçer be?... Zengin malını söyleyik ki kövü, laf etmiş ola...

— Hüs, dedi ona Kâzım.

— Hüs mü? Ulan Kâzım, gıcında donun yoh... Saa sorarlarsa, atlasdan donum mu var diyecen?

— Diyecem Serhoş dayı... Atlasdan da diyel, emerikan naylonundan diyecem.

— Ben demiyecem.

— O zaman hükûmat n'apar seni?

— Bu mıkdarı gaymaham mı emir virdi den?

— Kim virdi ya? Yoğusam golay mı?

— Eee, o zaman iş denişdi evlât, iş denişdi. Benimkisi de emerikan naylonundan ossun!...

O günden sonra muhtarın sevin-cine diyecek yoktu. Köylüler kahve-de, hep havadan sudan, dinden, askerlik hâtıralarından konuşuyorlardı.

— Benim bi yüzbaşım vardı... He-mi de erkeğin cücüküsü, gazağın gollusuydu. Bi gün avradını bi döv-dü... Ben bulaşıkları yıkıyodum, yazık de-el mi bu ana guzusuna avrat gibi bulaşık yıkasın didi. Sonam ben, gam yime yüzbaşım, yıkarım, abılayı döğme didim. Abıla didi, gendi yıkamak ısdıyo, artıkları yiyo.

Ben didim, he, artıkları yiyom. Yüzbaşım didi, tayın yetmiyo mu, ben didim, melmekette pelivandım. Abı-lam didi, ben n'edem, yüzbaşım didi, olmaz, ben temenna çaktım...

Bekçi Osman fıslıtyla yaymıştı köye:

— Mıkdarın ohuduklarını gaymaham göndermiş. Dimiş, sen bu işi eyicene takip et... Kim senin irade-ne karşı gelirse, onu gırlara garışdırarak. Cezası böyükmüş, hemî de gominisliğe gadar yolu varmış...

— Gominislik ne be Osman?

— Gominislik mi? Fakirlik zenginlik lafıyan, bi de şappa mesele-si!...

— Şappa mı, ne şappası?

— Şappa şappa... Bahıyon evde bi şappa asılı, sen çekip gidiyon.

— Kimin şappası?

— Başga bi herifin...

— Aboov, başga bi herif ne arıyo benim evimde?

— Hıh, ne arıyomuş? Haremin-nen içerde yatıyo!...

— Aboov, eee, ben şappayı gö-rünce niden çekip gidiyom?

— Herif işini bitirsin diye...

— Aboov!...

— Abov ya. Heç mıkdar size boş yere yoğusam yassah eder mi bun-narı?

— Allah ölese ırazı ossun mıkda-rımızdan.

On gün sonra köye kaymakam geldi. Yanında da jandarma kuman-danı, kooperatif müdürü vardı. Kah-vede çaylar içildikten sonra:

— Eee nasıl gidiyor işler baka-lım? diye kaymakam sordu.

— Çok eyi vallaha begim, sayan-ızda yaşıyoruz, dedi köylüler.

— Geçen seneki gibi kurak bir mevsim göstermez inşallah Tanrı...

— Vallaha gendi bileceği iş be-gim. ılderse gösdersin.

— Biz size öküz parası vermeğe geldik... Yalnız, önce fakirlerden...

Sözün burasında Kerim emmi:

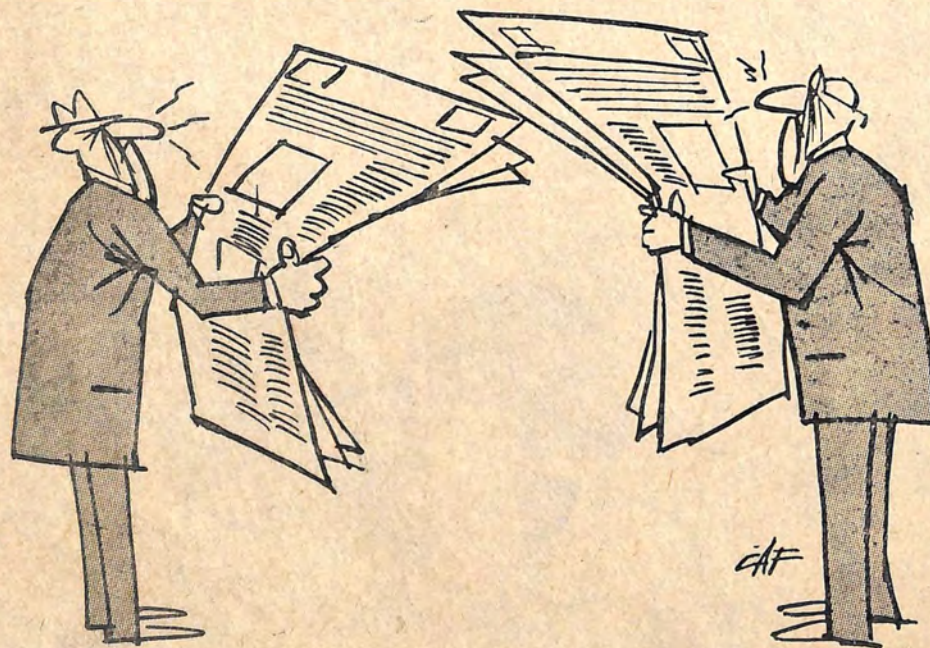
— Aman begim, dedi, bu kövde fakir ne arar?

Kaymakam güldü:

— Demek fakir yok?

Kerim, muhtarın yüzüne baktı:

Kokulu gazete satışa çıktı.

— Püff, sağ kokuyor!...

— Püff, sol kokuyor!...

— Yoh begim. Sayanızda heç bi fakir yoh.

Kaymakam, yerde bağdaş kurmuş, kırk yamalıklı Kâzım'a:

— Sen fakir değil misin? diye sordu.

Serhoş dayı, yanındaki koca Şakir'e:

— Ula vallaha ağız arıyo ha, anamızı belliyecek, dedi.

Kâzım muhtarın yüzüne baktı:

— Fakir deelim begim.

— Pekiyi, bu elbisen niye böyle?

— Evde dört dene İngiliz urubam

var begim, köy yerl diyerekden bu

esgilerden gezlyom.

— Allah Allah!...

— Öyle begim.

— Pekiyi öğle ne yedin?

Koca Şakir atıldı:

— Öğlen barabar yedik begim,

dedi. Guzu dolması, hindi kızartma-

sı, erik goşafı, bi de gulüp irakısı.

Kâzım:

— Donum halis emerikan ha gay-

maham bey, dedi.

Serhoş dayı:

— Benimkln de gaymaham beg!

Kaymakam şaşırmişti:

— Yahu siz defne falan mı bul-

dunuz? Nedir böyle altı ay içindeki

zenginlik?

— Eee beyim, alan Hüdâ, veren

Hüdâ, neynesln dell Süha...

— Pekiyi, şimdi öküz parası iste-

miyor musunuz?

— Yoh begim, götürün onu fakir

olanlara dağıdın. Allaha bin şükür,

hepimizin pangada yüzünl var.

O sırada üstü başı yırtık ve kirli

bir çocuk, Kâzım'ın yanına yaklaşa-

rak:

— Buba, dedi.

Kâzım, çocuğun birdenbire gelişl-

ne kızgın:

— Niden lan gumaş urubalarını

geyip de gelmedin? diye sordu.

Çocuk anlamadı bu sözü.

— Buba, anam diyo ki, aşşama

ne yiyecek çocuklar diyo.

Kâzım bir tuhaf oldu bu söz üze-

rine.

— Ne mi yiyecekler? Dünden ga-

lan guzu dolması bitti mi?

— Ne guzu buba?

— Guzu lan, hanl aşşamınan ye-

dilmişiz!...

— Setik mi (1) buba?

Kâzım, kaymakama dönerek:

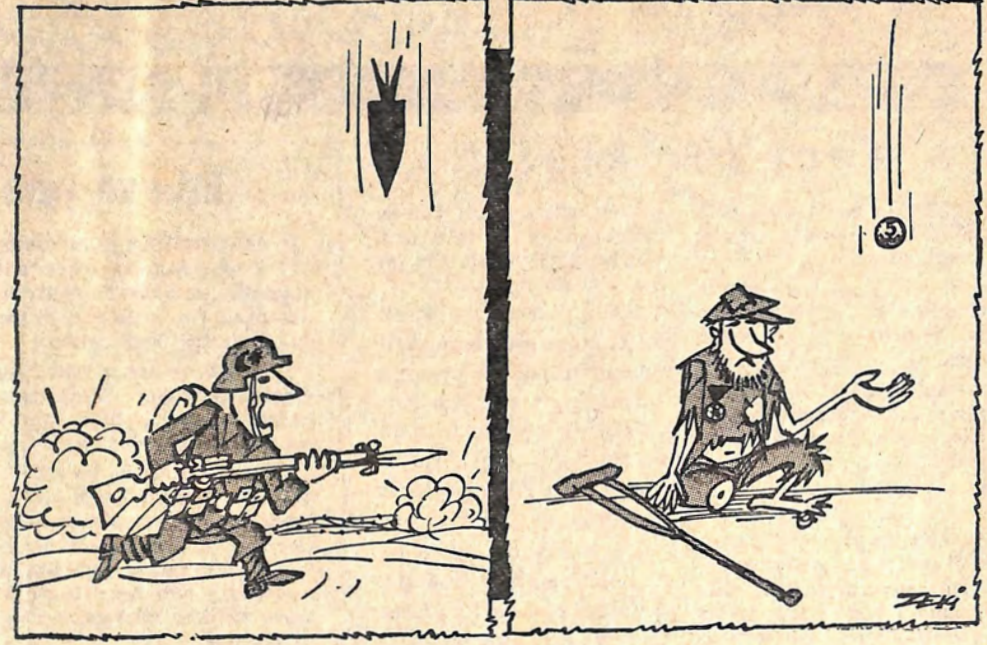
— Vallaha begim, biz burda gu-

zuya setik derik de... Ulan get ana-

na de ki, öteki setiği de gaynatsın

bubam dedi de... Sonam, pahlayı

açsın, sonam börek yapsın, sonam

«Harp ve sulh!»

o gunnamıyan taviği kessin, sonam da gonuserve gaynatsın... Hadi goş, yimeğe gaymaham beg gelecek di!..

Çocuk uça uça gitti. Giderken de arkadan iki budu gözüküyordu.

Kaymakam da, diğer memurlar da şaşırılmışlardı. Muhtara sordu kaymakam:

— Ne diyor bunlar muhtar?

— Doğru diyorlar begim.

— Pekiyi, nerden buldunuz para-

yı?

Muhtar bu soruyu cevapsız bırak-

tı. Kaymakam, Kâzım'a seslendi:

— Hadi bakalım, sana misafiriz.

Muhtar:

— Olmaz, diye directli.

— Olur olur, dedi kaymakam.

Kâzım arkada, memurlar önde e-

vin yolunu tuttular. Zavallı Kâzım'ın

bir minderciği yoktu kaymakamın

altına serecek. Yüklükten partial ya-

tağı indirdikten sonra:

— Şöyle otur begim, dedi. Ulan

Ökgeş, söyle anana dışarı sofrayı

hazırlasın!...

Biraz sonra dışardan Ökkeş'in se- si duyuldu:

— Sofra hazırmış bubat!...

Kalktılar, dışarı, hayata çıktılar.

Ortada bir sofraya bezi, üstünde de

kocaman kara bir ekmek parçası ve

haşlanmış ebeğümecili vardı. Kay-

makam:

— Hanı kuzu dolması? diye sor-

du.

— Burda begim, durun gösterem.

Kâzım, bir parça ekmek kopardı:

— İşde bu guzu begim, dedi. Şin-

di de dolduruyom!...

Arasını yardı, içine biraz haşlan-

mış ebeğümecili koydu:

— Oldu begim şimdi dolma!... Üs-

düne bi gaşşık da goşaf!...

Kaşığını, sahandaki ebeğümecinin

yeşil suyuna daldırdı:

— Tamam mı begim?...

Kaymakam olduğu yerde kalmıştı:

— Doğru söyle!... Bu kuzu dol-

ması değil, biz de aptal değiliz...

— Vallaha begim, biz hükümet

gorkusunu duyduk mu, ekmeği gu-

zu niyetihe, gömeci dolma niyetihe, duzlu suyu da goşaf niyetihe yerik, içerik... Ne öküz parası isderik, ne de tohum parası... Yiter ki, siz bi- ze dohunmayın!...

Kaymakam ve memurlar, ekmeğe ellerini sürmeden dışarı çıkıp, doğ- ruca muhtarın odasına gittiler...

(1) Güney Anadolu'da bulgur u- nuna verilen isim.

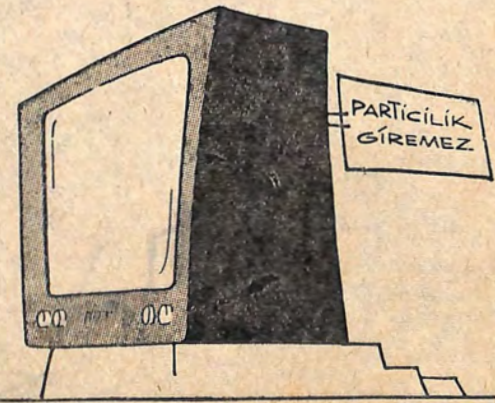
Muzaffer İZGÜ

✱

Sınavlar yaklaşırken

Gazete, haberi iri puntolarla ver- miş: «30 Tıplı adam yaraladı, 30 Hukuklu adam dövdü!»

Gelin de gazetenin sorumluluları- na kızmayın bakalım. Birader, ola- yı zabıta haberi gibi vermenin ne gereği var? Anlaşılan sınavlar yak- laşırken Tıphılarla Hukuklular otu- zar kişilik gruplar halinde, dersleri- ni tatbiki gördü!

— Şeytan bunun neresinde?...

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yeni bir keşif!

B U yeni keşfin müjdesi de Yeni Dünya'dan geliyor: Amerika'dan!...

Bir kimyager, uzun araştırmalardan sonra, yarınki harbin en zararsız ve en faydalı cephanesini bulmuş: Uykul..

Artık cephelerden, mitral-yöz takırdıları, bombardıman uğultuları duymıyacağız... Yarınki harbin musikisi horultudur!

Tıpkı aksırık tozu gibi bir şey: Havaya serpilecek bir avuç uykusu esansı, biraz sonra, tembel gerinmeler, ath esnemelerle bütün bir orduyu, bir hezimet rüyası sarıverecekmiş!

Çok medeni bir icat doğrusu.. Yirminci asrın zekâsından bu kadar insani bir keşif beklemedim!

Uyku tozu!...

Bundan kim istifade etmeyecektir ki?... Sulhün çocukları böyle bir iksire, harbin kahramanlarından daha çok muhtaç...

Siyasette, ticarete, şekavette, hele muhabbetle, en çok istihlak edilecek madde bu olmaktadır...

Rahibini mantıkla, zekâ ile mağlûp edemiyen dıssas diplomattan tutunuz da, sevgilisinin eline el değdiremeyen beceriksiz aşığa kadar, her meslek erbabının cebinde, ci-

gara tabakası, kibrit kutusu, mürekkepli kalem gibi, mutlaka bir küçük paket uykusu enfiyesi de göreceğiz...

Maarif Vekâleti mektep kitaplarını mı yetiştirememiş? Endişeye mahal yok! Sabahları sınıflara birer tutam uykusu tozu serpiveriniz, kâfi... Talebe, kitaplar yazılıp, dizilip, basılıp satılığa çıkıncaya kadar mışıl mışıl uyuşun!

İstanbul halkı, şehrin bakımsızlığından mı şikâyetçi?... Üzülmeye ne hacet?... Ufuklara serpilecek birer avuç toz kâfi... Derin, uzun, tatlı bir uykusu... Öyle on saatlik, on günlük, hattâ on aylık da değil, on yıllık bir Eshab-ı Kehf uykusu... Bir de gözlerimizi açıyoruz ki, Bay Prost plânını tamamlamış... Eminönü Meydanı açılmaya başlamış... Köprü'nün yeşil parmaklıkları tekrar kül rengine boyanmış... Hattâ Yenicami'nin önünden başlayan asfalt yol Yenipastahanenin önüne kadar ilerlemiş!...

Uyku tozu!...

Bu yeni keşfin madeni nerededir, bilmiyoruz. Terkibi, henüz malûm değil...

Fakat, Evkafın asırlık defterlerini, Belediyenin tomar

Eski ve yeni düğünler

K IZLARIMIZIN çeyiz sandıkları vardı: Kasnak işlemeli ipek bohçalar içinde kat kat geceliklerden ucu sırma nakışlı el bezlerine kadar ne ararsanız bu sandıkta bulurdunuz: Altın dallı yorgan yüzleri, Ayıntap işi tepsi örtüleri, kenarları oyallı çevreler...

Çocukluk yaşının sonlarında, her ev kızını bir gergef başında görürdük: Parmaklarının ucunda göz nuru ile bilennmiş bir iğne, aylarca, bir kumaş parçasına iplik iplik batıp çıktuktan sonra, sabrın çiçekleri açılırdı.

Gerçi o çağlarda içtimai yardım kolları yoktu. Fakat, hangi kız vardı ki, gelin olacağı zaman, bütün mahallenin kendi kendine kumıldanan gizli teşkilâtı elele vermesin?... Her komşu, yeni yuvanın bir eksikliğini tamamlardı: Afrika-lı bir kabile reisinin tacı gibi, baş üstünde taşınan, gaz boyamalarına bürünmüş bakır takımları... Kuğu boyunlu aşure testileri... Gümüş Aynalar... Su takımları... Edirne işi çekmeceler...

Hele düğün sofraları, birer mutfak medeniyeti idi: E-ti, terbiye içinde eritilmiş çorbalar, her piriñ tanesinden muattar bir duman tüten fıstık üzümlü pilâvlar, üstleri nar taneleriyle süslenmiş zerdeler...

* * *

Dün, çeyiz takımlarını işleyen o eller, şimdi, tırnaklarını bile kendi kesmiyor!

Baş üstünde taşınan hediyelerin yerini, yirmi dört saatlik ömrü olmayan çiçek demetleri aldı...

Türk ahçıların mâhir ellerinden çıkan yemeklerin yerinde ise, suratlarından boyalar akan Beyoğlu sürtüğü pastalarla gıdasızlıktan sararmış sandviçler var!

Kendimizi bulduğumuz bir devirde kendimizi kaybediyoruz.

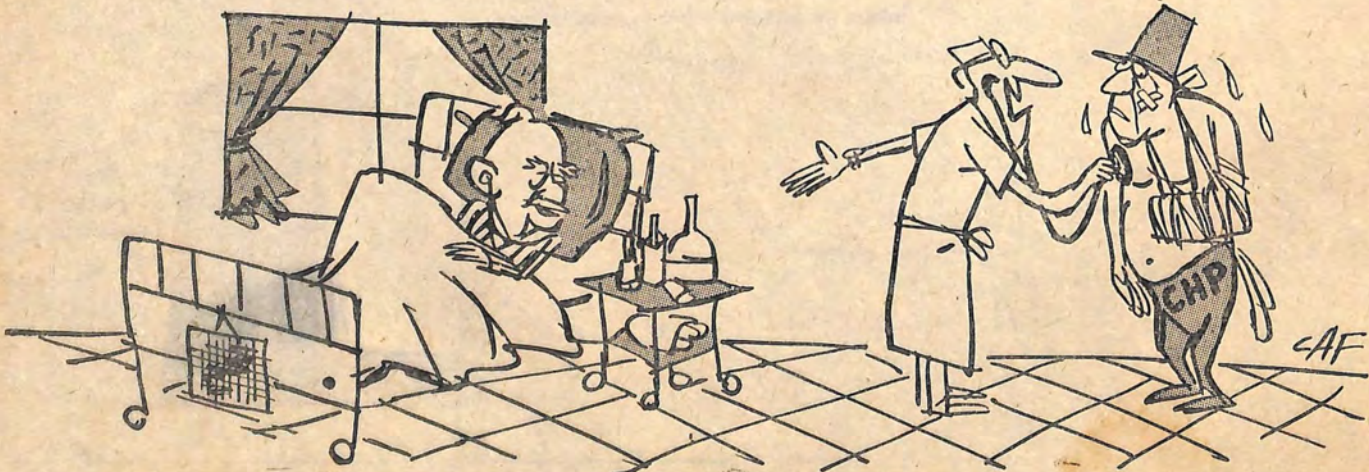
Yusuf Ziya ORTAÇ

27 Şubat 1941

tomar projelerini, Maarifin sını uzun müddet doyurabiliriz!
kıyısını bucağını şöyle bir sil-
kip süpürüverelim, yığılacak
toz kümeleriyle dünya piyasa-

Yusuf Ziya ORTAÇ

22 Ekim 1937

— Paşa'nın bir şeyi yok, hasta olan sizsiniz!..

YEDİ

PAZARTESİ

Yem borusu

Sekizler, ziyafet vererek kendilerine taraftar toplama-ya başlamışlar.

Yaa... Sayın Feyzioğlu ile arkadaşlarına yeniden isim bulmamız gerekecek galiba... Öyle ya, hazretleri sanırken C.H.P.'nin sağcıları, karşımı-za çıkıverdi usta mide avcıla-rı!

SALI

Bu hangi Mehmet?

Son günlerde ortaya çıkan bir «Mehmet» olayı ile yer yerinden oynadı!

«Kara Mehmet firar etti!»

«Kara Mehmet polisle çatış-tı!»

«Kara Mehmet'i takip eden polislere, kurşun işlemez ye-lekler dağıtıldı.»

«Kara Mehmet'in izi bulun-du.»

«Kara Mehmet kısırıldı!»

«Kara Mehmet'i saran çem-ber daralıyor!»

«Kara Mehmet, Ege dağla-rında direniyor!»

«Kara Mehmet çemberi yar-dı!»

«Kara Mehmet çorba içe-riken yakalandı!»

Bütün bu olanlardan sonra adama ne yaparlar dersiniz? Hayır hayır kafanızı boşuna yormayın, bugünkü gazeteler-den ne yaptıklarını anlayın: «Kara Mehmet, poliste krallar gibi ağırlandı!»

Hani insan, aylarca süren takip sonunda adamı silâh zo-ru ile yakalayıp, krallar gibi ağırlayan polisimizin haline bakıyor, bakıyor da, Emniye-tin, bu sefer de hırsız Kara Mehmet'i, Fatih Sultan Meh-met'le karıştırdığı kanısına varıyor!

ÇARŞAMBA

Benzerlik

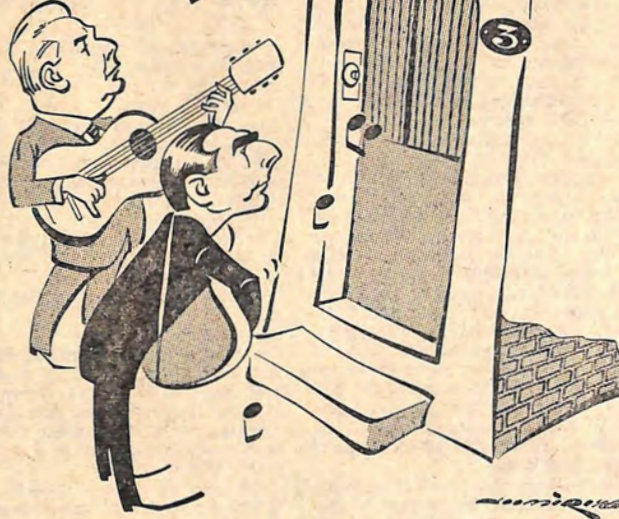
İşte size bugünün iki koltuk haberi:

«Koltukta zıplayan bir be-bek, 6. kattan düştü!»

«Kabineden 6 kişinin Ba-kanlıkları düştü!»

Bakanlarla, bebekler arasın-da pek fark yokmuş demek. Biri koltukta yaylandı mı al-tıncı kattan düşüyor, diğerle-ri yaylandı mı altışar altışar düşüyor! Yeter ki koltuktan bir zıplamaya görsünler!

Bölükbaşı, «CKMP, MP ve YTP nin birleşmesini istemiyor...»
— Gazeteler —

Çifte serenad :
— Anlaşıp birleşelim,
Dosta düşmana karşı!...

Yazısız

GÜN

PERŞEMBE

Şiir söyleyin

Yedi milyonluk bütçeyle 277 milyonluk iş isteyen Be-le-diye Meclisinden yakınan İş-can, «Ne yapacağımı şaşır-dım» demiş.

Aman üstad şaşırmanın sı-rası mı? Boş oturacağınıza ge-lecek yılın bütçe görüşmele-rine kadar, merhum şair Na-suhî'nin mısralarını tekrarla-yın:

«Bir taraftan babam kılar dâvet,
Bir taraftan anam komaz gide-yim.
Söyle Yârabbi ben ne halt ede-yim?»

CUMA

Sandık - sepet kavgası

Demirel'in, «Biz sandıktan çıktık» sözüne cevap veren Türkeş, «Sandıktan çıkan, se-pete atılır» demiş.

Evet efendim öyle yapılır. Sandıktan çıkan, bir süre kul-lanılıp sepete atılır; sonra se-petten çıkarılıp çamaşır tek-nesine batırılır, güzelce yıka-nıp ütülendikten sonra, tekrar naftalinli sandığa kaldırılır.

Hani bilen bilmeyen de bi-zimkilerin politika yaptığını sanıyor. Oysa ana muhalefet-le baba iktidar karşılıklı geç-miş, birbirine çamaşır yıka-manın kuralarını anlatıyor!

CUMARTESİ

Hava alanlar

İlgililer, «Kalkınmamız, tu-rizmin gelişmesine bağlıdır», «Bu yıl, geçen yıllara nisbetle pek fazla turist bekleniyor», «Turizm mevsimi açıldı» fa-lan derlerken, ilk müjdeyi ga-zetelerimiz verdi: «Bir tran-satlantik dolusu turist, İstan-bul havası aldı!»

Kalkınmak için hava» yeter-liyse, kalkındık, kalkınıyoruz demektir. İstanbul'dan hava alan bir transatlantik dolusu turistten, nasıl olsa bizlere de bol bol hava kahr!

PAZAR

Ses mi kaldı?

Gaza zamu kabul eden A.P. Grubu, görüşünü açıklamış: «Vatandaş, zamlardan rahat-sız olmuyor!»

Aman beyler, siz zam yapar-sınız da millet rahatsız olur mu hiç? Üstelik teşekkür bile edecekler ama, dermansızlık-tan sinek vızılına dönen sesleri tâ Ankara'lardan du-yulmuyor!

Partinin Gücü

Adnan Veli

MAKAM odasının telefonu çaldı. İçeride kimse bulunmadığı için, kapının önündeki odacı, seğırtip ahizeyi kaldırdı:

— Alo... Buyur...
— İnce bir kadın sesi sordu:
— Neresi?
— Ali beyin yeri...
— Ali bey, orada yok mu?
— Doplantıda efendüm.
— Siz kimsiniz?
— Ben onun odacусuyum.
— Çağırın baha biraz Ali beyi.
— Doplantıda didim ya!

Kadının sesi hırçınlaştı biraz:
— Ben de sana çağırıyorum.
— Kimsin sen bayan?
— Benim kim olduğum, senin ne üzerine vazife? Ne diyorsam, sen onu yap.

— Başüstüne...
Odacı dışarı gitti. Kadın da epice bekledi. Neden sonra Ali bey göründü, telefonu aldı:

— Buyurun efendim, ben Belediye Başkanı Ali Sepetçi...
— Ali'ciğim, sen misin?
— Evet... Ben'im...
— Ben de Mennube...

Başkanın sesi hemen değişti:
— Aaaa merhaba hayatım, canım, çiğirim, bir tanem... Nasılsın bakalım?

— Mers! Ali. Ya sen?
— Valla ben de iyiyim. Çalışıyorum işte...

— Çok yoruluyorsun değil mi Ali'im?

— Yorulmak da söz mü? Ama şikâyetçi değilim bundan. Madem ki bu şerefli görevi üstümüze aldık, menleket için her şeyi yapacağız elbet.

— Çok doğru Ali'cim. Haklısın... Şimdi dinle beni. Hanı, geçende gazetede çıkan resimlerimiz var ya... Unutamıyorum bir türlü. Vallahi hem sen rezil oldun, hem de ben.
— Niye rezil olayım canım? Ben, buna gelinceye kadar ne vartalar attım. Onlarda rezil olmadım da, bu meselede mi rezil olacağım? Boş ver sen öyle şeylere...

— Ama, şehirde herkesin ağzında bu mesele dolaşıyor, Ali'im. Kahvelerde bile bundan bahsediliyor.

— Boş ver dedim ya hayatım. Bizim halkımız, erkek adamları sever. Ne yapmışız yani? Sevişmişiz.

— Hay ağzından öpeyim Ali'im... Vallahi ne de güzel konuşuyorsun.

— Elbette... Erkeğim...
— Yalnız, bir noktaya zihnim çok takılıyor nonoşum. Sen o resimlerde, benim istediğim kadar güzel çıkmamışsın.

— Mennube, biliyorsun, o akşam fitil olmuştum.

— Hayatım, resimlerden de anlaşıyor zaten. Birinci resimde, gözlerin iyice kaymış. Sol elinle bana sarılmışsın. Öbür elindeki cigara, düşmek üzere...

— Tabii, hayatım. O saatte büyük şişe raka bitmişti de, ikinci şişeye başlamıştım. Ama, onun altın-

daki fotoğrafta da, senin bacakların hârika...

— Ben üçüncü resmi daha çok sevdim şekerim. Tam el peşrevine geçmişiz. Resmi de o anda çekmişler.

— Ne diyeceksin? Mikrop herifler.
— Ama ben, ona da şükrediyorum Ali'im. El peşrevinden sonra, ya ayak peşrevine geçtiğimiz zaman çek-selerdi?

— Ne olacaktı çek-selerdi?

— Ayıp olmaz mıydı?

— Olmazdı tabii. Ne varmış yani?

Biz bu makama tâyinle gelmedik ki... Seçimle geldik. Sonra beğenil-miyecek bir şey de yapmadık.

— Haaaa, şimdi anladım. Demek bu yaptıklarınızı beğeniyorlar?

— Tabii canım.

— Ali'im, bak aklıma bir şey daha geldi. Bizim, gazetede çıkan o resimlerimizi, bazı politikacılar toplamışlar, köy köy dolaştırıyorlar.

«İşte bakın, kendisine oy verdiğiniz adam ne işler yapıyor. Gözlemlerinizi görün de iftihar edin» diyorlar.

— Ne olacaktı öyle derlerse?

Biz, siyasî mücadelenin her çeşidini görmüştük. Onun için sen böyle şeylere kulak asma Mennubeciğim.

— Ah Aliii, sen vallahi hârika adamsun. Seni öyle takdir ediyorum, öyle seviyorum ki, anlatamam. Yalnız, ben, başka bir şey daha duydum. Sözde, Ankara kızmış bu resimlere. «Partimiz küçük düşürüyor» diyorlarmış.

— Partimiz niye küçük düşün hayatım? Partimiz, bu resimlerle yük-seliyor. Sen öyle dedikodulara kulak asma. Biz kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz.

KEMERLERİ
SIKALIM!

KEMERLERİ
GEVŞETELİM!

Milletçe kalkınmamız için vatandaştan fedakârlık bekleniyor. — Gazeteler —

Sıra havada

Haberi, biraz sevinç, biraz da korkuyla okuduk. «Türk Hava Yolları 10 yıldan beri ilk defa kâr etti!»

Eyvah, bu kâr olayı duyulacak olursa, günün birinde gazetelerimizde şöyle bir haberle karşılaşmamız pek mümkündür: «T.H.Y. nin kârından cesaret bulan hükümetimiz, hava parasına bir miktar zam getirdi!»

Emanet

Midyat kaynaklı bir haber: «Adli Emanet soyuldu!»

Eh, soyulur. Anlaşılan yanlış yere emanet edilmiş. Adliye de emanetleri koruyamaz duruma geldikten sonra, bundan böyle tabelalara, «Adli Emanet» yerine, «Allaha Emanet» yazmamız daha doğru olacak galiba...

— Kabinede revizyon yapıldı. —

— Mühendislik nihayet işe yaradı Süleyman bey!...

Bir gazimiz dileniyor.. — Gazeteler —

Şark cephesinde yeni bir şey yok!..

Beko mecliste

KISA bir gelecekte Bakan olacağını lácivertlere bürünmüştü Beko... (Artık, Beko'yu Akbaba'nın okuyucuları tanıyorlar.) Yaşı yatkın olsaydı olurdu da Bakan, neden olmuyacaktı ki?...

— «Babam» dedi, «beni Meclise çağır!»...

Sandıktan çıkmışcasına sevinliyordu. Hoplıya hoplıya gitti, azıcık sönük döndü.

— «Anlat Beko» dedim, «bana Meclisi anlat!»...

Cevap vermedi, bir süre odasını kapandı. Odasından çıktığında, üzerinden lácivert elbiselerini sıyırmıştı... Tekrar «cıbil takımı lideri» kıyafetindeydi.

— «E anlat» diye tekrarladım... Bir an daldı, sonra mısır patlatır gibi kelimelerini patlatarak anlattı:

— «Hoşuma gitmedi, bir kere kırık dökük boyasız»...

Acaba şaşırды da başka yere mi gitti diye düşünürken:

— «Evet» dedi, kırık dökük, boyasız... Sen hiç müracaat kapısından girdin mi?... Girmemişsindir. Oraları işte anlattığım gibi. Bakımsız, eğri büğrü arka sokaklar gibi... Sonradan güzelleşmeğe başlıyor ama ne çare... En güzel yeri lokantası... Bir de tören salonu... Tören salonundaki avizeyi gördün mü sen?... Lokantada da ne çok amca vaaar, ne çok amca var!... (Biraz fazla amca var gerçekten... Şu amcaların biri kırık bin vatandaş düşeceğine, yüzbin vatandaş düşse hani fena olmaz da!...)

— «Başka, başkan?»...

— «İki Başbakan var»... (Allah

ANKARA MEKTUBU

yazdıysa bozsun!...) Biri Demirel, biri İnönü»...

Bi tane var, hattâ, kalûbelâ'dan beri... İki gibi görünüyor amma, o bi tanedir Beko... İkincisi hep yalancıkta Başbakan'dır, hepi!...

— «Bizim sınıfa da çok benziyor... Dakkada yüz kavgâ patlıyor»...

Beko için buydu Meclis kestirmeden. Arka sokaklarının bakımsız olduğu, iki Başbakanlı, dakkada yüz kavgâ patlayan bir yer...

— «Bakan gibiydin Beko, lácivertlilerinin içinde. Beko gecikti Bakan yapmışlardı diye düşündüm. Gene cıbil takımı lideri el-

biselerini giydin»...

— Cıbil takımı iyidir ablaaa...

Bir yardımına koşarlar ki...»

Cıbil takımına haberilet Bekocuk öyleyse... Öyle yardıma ihtiyacımız var ki, toplumca öyle ihtiyacımız var ki!...

GRILL ROOM

Amerikalı şaşkın şaşkın bakıyordu, dişlek dişlek bakıyordu, eğik eğik bakıyordu... Neye bakıyor diye döndüm...

Grill Room'daydık... Ankara Otelinin, Büyüüük Ankara Otelinin Grill Room'unda...

Ankara Oteli, bütün sıvrılığıyla, mütevazı memur şehrinde dikiliyordu, kendiliğinden açılan cam kapılarıyla, gafil müşterilerini hop hop hoplatan, keyfi elektrik akımıyla, geçimsizliği, mutfaktaki yemekleri etkileyen, üç milletten idarecisiyle (bi işviçreli, bi Amerikalı, bi Türk), müzmin bekârların masalarında şaşlaştığı dancing'yle, daha kimsenin bulandırmadığı, mağmum yüzme havuzuyla...

Amerikalı, Grill Room'da, şaşkın şaşkın bakıyordu, dişlek dişlek bakıyordu, eğik eğik bakıyordu. Neye bakıyor diye döndüm...

İki aşçıbaşının, düşmanın baktığı kısmına bakıyordu... İki aşçıbaşı da çıplak ayaklıydı. Nüanslı bir çıplaklık. Birinin ayakcıklarında tokyolar vardı, birinin de, sıkı durun, klâsik, en klâsiğinden, hamam takunyaları...

İşte büyüüük Ankara Oteli, fasa fiso, grill room, dancing, mancing, ayağı oksayan mokatler, direnmesiz kayan cam kapılar falan... Bir de işin gerçek olan tarafı... Klâsik, en klâsiğinden iki hamam takunyası...

Nimet ARZIK

C.H.P

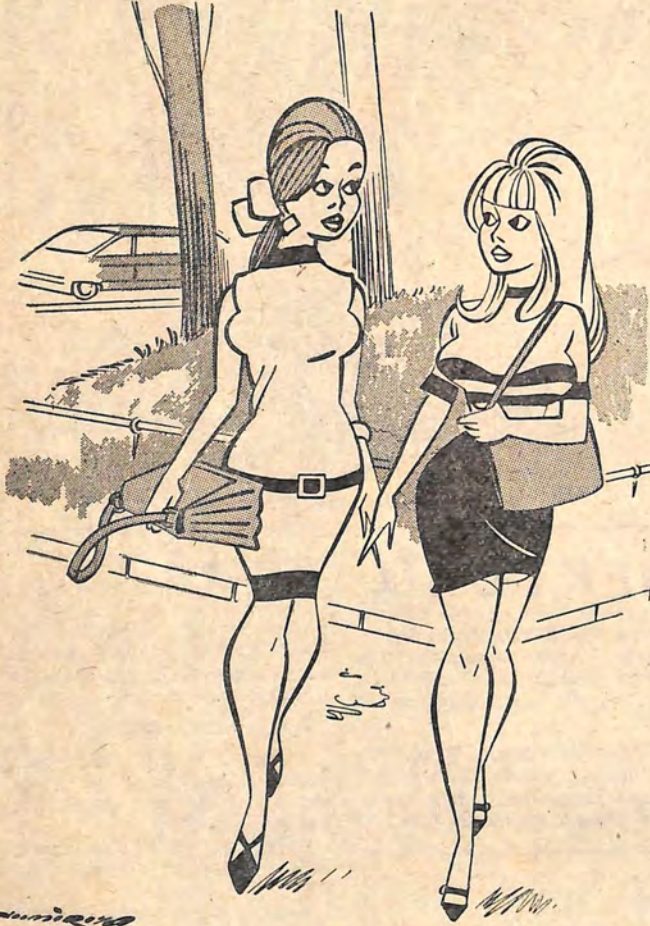
Sekizler İzmir'de C.H.P.'yi kapalı buldu — Gazeteler —

Piyango

Adam, okuduğu gazeteden başını kaldırıp arkadaşına:
— Yahu, ne dersin, dedi. Bizim biletin bir altına, bir üstüne
vurmuş da bizimkine bir şeycikler yok!...
Arkadaşı gülmüştü:
— Gayet tabii!... Bir altına bir üstüne vurunca senin numara
ara yerde ezildi, gitti.

Nikâh

Gazanfer Özcan bir tanıdığına, sırtında siyah elbise ile Bey-
oğlu'nda rastlayınca sordu:
— Hayrola! Bir suvareden filân mı?
Arkadaşı başını salladı:
— Yok canım... Bizim Kâzım'ın nikâhını kıydık da...
Gazanfer hemen yapıştırdı:
— Nikâha ne lüzum vardı, «Kıydık» demek kâfi değil mi?

— Nasıl, bahar hazırlıklarına başladın mı?...
— Evet... Dün nişanlıma yüzüğünü geri verdim!...

Erkek — Maşallah, evleneli da
Kadın — Ne bir haftası?... Ah

Sooool!.

Sağdan soldan geçinmek şimdi günün modası,
Yakında boş kalacak yolun bile ortası!

Sağlı sollu dikilip durmuşlar iki yana,
Bu meydan kavgasında gelin kim, kim kaynana?...

Tele her mızrab vuran tutturmuş başka şarkı,
Yok orta oyunundan bu işin gayri farkı!...

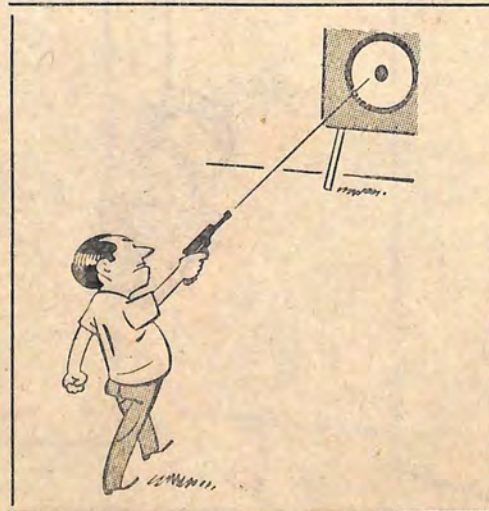
Âlem Ay'a yollandı, biz sağa sola daldık,
Eyvahlar olsun dostlar, gene ortada kaldık!...

İntikam

Evin hanımı büyük bir parti veriyordu. E-
mektar hizmetçisine yapacaklarını bir bir an-
lattıktan sonra:
— Parti başlayınca sen kapıda ayakta du-
rur, gelen misafirlerin ismini bağırarak söy-
lersin, dedi. Hizmetçinin yüzü aydınladı:
— Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür
ederim efendim, dedi Zira son yıllar içinde
bazı dostlarınıza, tek yapmak istediğim şey
bu idi!

Ne yaparsınız?

Tanımadığı bir lokantaya girip, bol meze-
lerle rakı içtikten sonra, patrona gitti:
— Bir müşteri parası olmadığı halde, dü-
kânımızda yemek yerse, ne yaparsınız?...
— Arkasına bir tekme vurup, kapı dışarı
atarım...
— Öyleyse indir tekmeyle...
Lokantacı, hakikaten dediğini yapıp, onu
bir tekmede sokağa fırlattı. Fakat o tekrar
içeri girip:
— Bir tekme daha vur, dedi.
— O da nesi?
— Garsonların bahşişi!

Demirperde ülkelerine gidecek k

bir hafta olmadı kavgaya başladın..
nişanlı beklediğimi unuttun mu?..

Sıkı ağızlı

Gayet pinti birinden konuşuluyordu:
— Herif reçeli kavanozun dışından yalar... Dolmuş parası vermemek için her gün bu kuş kıyamette Çapa'dan Galata'ya kadar yayan yürür. Öğle yemeği bir tek simitti.
Adamcağın bu kadar çekıştırilmesine tahammül edemiyen birisi, nasılsa pintinin bir meziyetini buldu:
— İyi ama, dedi, ağzı pek sıkıdır..
Öteki cevap verdi:
— Kesesi gibi!...

Zekâ mı, güzellik mi?

İki genç kız arasında:
— Sence bir kız için en önemli şey, zekâ mı, güzellik mi?
— Bana kalırsa erkeklerin çoğu evvelâ bakıyorlar, sonra da düşünüyorlar!...

— Nasıl, kocam seviyor musun?..
— Elbet... Ben bütün erkekleri severim!...

Saaağ !..

İster votkayı devir, ister viski çalkala,
Tek ortada kalma da sağa sola yalpala!...

Çekmişiz, çekmemişiz ne farkeder kafayı?
Beğenmez olduk dostlar şimdi artık ortayı!...

Sağı solu ararken, şaşırdık hepten yolu,
«A hatun karanlıkta kim bilir sağı solu?»

Derken, Hoca Nasrettin amma doğru söz etmiş.
«Kimsede kabahat yok, kandilin yağı bitmiş!...»

lerimiz atıcı, boksör ve judocu olacak.

Cesaret

İki gemici, bir dişçinin muayenehanesine girdiler. Bir tanesi:

— Dişimi çektireceğim, dedi. Yaluz, işim çok acele... Anestezi istemiyorum.

Dişçi:

— Bravo, dedi, doğrusu çok cesursunuz. Gösterin bakayım hangi diş bu?

O zaman gemici, hiç sesini çıkarmadan bir kenarda bekleyen arkadaşına dönerek:

— Haydi, dedi, göster şu ağrıyan dişini bakalım.

Duyulmuyor

Taksim gezisinin tam ortasında bir adam yüzükoyun yatmış, yeri dinliyordu. Yoldan geçenlerden biri merak edip geldi:

— Ben de yanınıza uzanabilir miyim? diye sordu.

— Hay hay efendim, dedi öteki.

Yeni gelen uzun uzun dinledi. Ne bir zele başlangıcı, ne başka bir ses...

— Hiçbir şey duymadım, dedi kalkarken.

Öteki tasdik etti:

— Öyle... Hem sabahın altısından beri hiçbir şey duyulmuyor!

KLÜP 967

Necdet Rüştü Efe

Oğlan sarhoş, kız sarhoş... Cepler, keseler bomboş...
Bir kulübe düştüler!
Boş verdiler tasaya... Çöker çökmez masaya
Sıkı bir öpüştüler!

Kim tanımaz bu genci: Otuzunda öğrenci...
Bitirim it kırığı!
Pantolonu daracak... Göğsü, yakası açık
Gezer yalı kazığı!

Sızdırmak için para, çatar kart karılara:
Yaman çamsakızdır!
Kim mi yanındaki kız? Bana kalırsa, yalnız
Anasının kızıdır!

Diyor: Falsodur çocuk... Temizlerim çarçabuk:
Ne gebe var, ne ebe!
Bir «Helezon» bir «Fital»... Bu aşiftelik değil,
Doğum kontrolü, be!

Attı şıfıntı —bu ne?— ayak ayak üstüne:
Etek hem kısa, hem dar!
Karşı masaya gidin, bacağımı seyredin
Kasıklarına kadar!

Umurunda mı gencin... Bu akşam yolmak için
Arıyor dişi bir kaz!
«Hey, garson! Bize içki... Bir votka, bir de viski!»
Kız buna şaşı biraz!

Viskiyi yuvarladı... Bir daha ısmarladı...
Pek iyimser bitirim:
«Şimdi, birer ikiye, kocakarılar düşer,
«Birine ödetirim!»

Şov birden coştı işte... Hemen fırladı piste
Bir sürü «Mini etek»!
Kulunç kırarken onlar, saldı «Dar pantolon» lar...
Bir curcuna: Diskotek!

Işıklar yarı söndü... Kulüp tekkeye döndü...
Yoluna girdi işler:
Kıvrılıyor bel, kalça... Zikrediyor: Ça, ça, ça...
Kadın, erkek dervişler!

Kızlar gelmiş cezbeye, sallanıyor: Ye, ye, ye...
Yırtılmış jile, blüz!
Sevenler, sarılanlar... Öpmüyor da oğlanlar,
Sanki çekiyor vantuz!

Öte yanda hem sürtük, hem jigolo körkütük...
Bakın şu kötü şansa:
«Hesabı kim görecektir? Hangi kaltak verecek?»
Son koz: Kalktılar dansa!

Hiç bakmadan sıraya, karıştılar araya...
Bu iş, burada finiş:
Dışarı yöneldiler... Tam kapıya geldiler;
Sonra? Gidiş o gidiş!...

Borç

Tanıdıklarından biri Şeren'e
takıldı:

— Nasıl para biriktiriyor mu-
sun?

Şeren'in cevabı hazır:
— Dostum, borçları biriktir-
mekten para biriktirmeye vakit
kalmıyor ki!

Hazırık

İki arkadaş arasında:

— Ne diye otomobilinin bir ta-
rafını yeşile, bir tarafını kırmı-
zıya boyattın?

— Allah göstermesin elimden
bir kaza çıkarsa mahkemede şah-
itler arasında ihtilaf çıkar... Ne-
ticede bundan ben istifade ede-
rim...

Köpek merakı

Bir İngilizle bir İtalyan arasın-
da:

— Siz İngilizler niçin çocukla-
rınıza karşı çok sertsiniz? Buna
mukabil neden köpeklerinizi şı-
martıkça şımartıyorsunuz?...

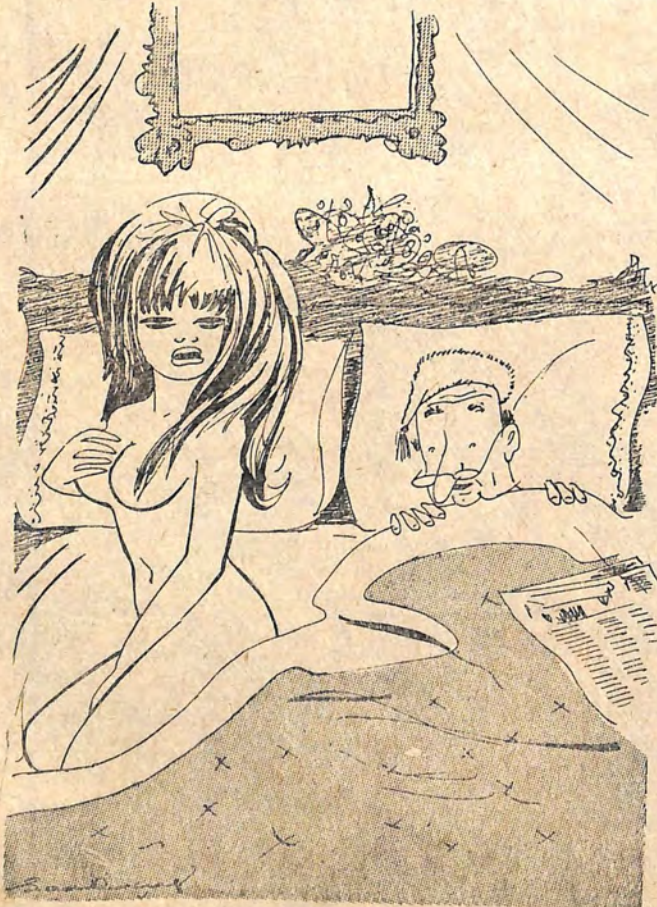
— Biz köpeklerimizin adam ol-
masını istemiyoruz ki...

Kazanç

Borsa önünde iki dost konuşu-
yordu:

— Vallahi, her zaman da söy-
lerim, İstanbul tam para kazanı-
lacak bir memleket doğrusu...
Köyden buraya geldiğim zaman
cebimde on liram vardı...

— Şimdi?
— Şimdi... Tamam on bin lira
borcum var...

— Çok miskinsin... Senden başka zam yapmayan yok!

Sarhoşluk

Çok içmiş, sarhoş olmuştu.
Çıktığı meyhaneden sallana sal-
lana kaldırım kenarında yürür-
ken bir çınara çarptı:

— Oh, pardon mösyö...
Beş on adım yürüdükten son-
ra ikinci bir çınara çarptı. Yine:
— Pardon mösyö, dedi.

On adım sonra üçüncü çınara
çarptı yeniden:

— Pardon, mösyö, dedikten
sonra yere oturarak:

— Çare yok, bekleyeyim alay
geçsin bari, diye mırıldandı.

Gözlük

Yara bere içinde bir Parisli
gözlükçüye girer. Gözlükçü:

— Ne oldunuz? Neyiniz var?
diye sordu.

— Bir otobüsün ikinci katına
çıkmağa çalıştım.

Gözlükçü hayretle:

— Fakat mösyö, Paris'te henüz
iki katlı otobüsler yok...

— Sizin bana sattığınız gözlük-
lerle var!

Yeni elbise

İki evli kadın dertleşiyordu:

— Ah kardeşim, dün eve dö-
nüyordum. Yeni yapılmakta o-
lan bir evden bir yığın pislik at-
tılar üzerime. Yeşil elbisem ber-
bat oldu. O hale geldi ki, kocam
hemen yeni bir elbise aldı.

— Ne fecil! Bana bu yeni ya-
pıyı iyice tarif eder misin, ne
tarafı?

Aşk

LOUIS ile Julien çok eski iki arkadaşta. Beraber oynamış, beraber okumuş, beraber büyümüş, gelecek için hayallerini beraber kurmuşlardı. Fakat yıllar ilerleyip, küçük göğüslü dilber Therese iki delikanlının arasına girince işler bir başka türlü oldu. İki erkeğe bir dişi, üstelik ikisinin de aynı ölçüde sevdiği bir dişi, güç bir problem olarak karşılarına çıkıvermişti!

Louis için, Therese'siz bir hayat yaşamaya değmezdi! Onu Julien'e kaptırmak, dünyanın yıkılması demekti!

Julien de aynı düşüncedeydi. Ne yapıp yapmalı, her şeyini kaybetme pahasına bile olsa Therese'i, Louis'e kaptırmamalıydı. Yeryüzünde Therese'den başka kız yok muydu sanki? Kendi sevgilisine göz koyacağına, Louis de

başka bir sevgili bulversindi artık.

Bulmasına bulsundu ya, Therese'in kendisini terketmesini nasıl önleyecekti? Çalışması, çok çalışması, Louis de dahil, memleketin bütün erkeklerinden daha iyi duruma yükselmesi gerekiyordu.

Therese'i düşünmekten uyku tutmuyordu Louis'i. Avını elde etmek için maddi bakımdan ille de Julien'i geçmesi gerekiyordu. Hemen kollarını sıvadı, bir takım plânlarını uygulamanın yollarını aradı.

Yarışı!

Julien, ancak iki gün sonra Louis'in önemli bir iş kurduğunu öğrendi. Louis, eski araba lastiklerini toplayıp, yeni lastiklerin şişirilmesinde kullanıyordu. İyi bir reklâmla başarıya da ulaştı!

Julien, «Şeytan» diye düşündü. «Therese'i elde etmek için bak ne dümenler çeviriyor! Ama ben de zengin olacağım! Kafamın, onun- kenden çok çalıştığını Therese'e göstereceğim!»

Moda uğruna can verilen bir ülkede, para kazanmak için çare mi yok? Derhal harekete geçip, otomatik olarak açılan kardan kilotları fabrikasını kurdu!

Louis, Julien'in başarısını çabuk duydu. «Vay namussuz» diye geçirdi içinden. «Therese'in küçük, şirin göğüslerinden istifade edebilmek için bak nelere başvuruyor! Ne kadar yaman bir ra-

kiple karşı karşıya olduğunu göstereceğim ona!»

Kıskançlıktan aldığı hırsıla, yeni teşebbüslere girişti. Günümüzün dili ile yazılmış, «Anlayışsızlığın Çareleri» isimli bir kitap hazırladı. Eser o derece karışık ki, yazarın ne anlatmak istediğini hiç kimse anlayamadı. Hiç kimse anlayamayınca da mevcud çabucak tükendi, ikinci, üçüncü baskıların hazırlıklarına başlandı!

Louis'in başarısı, Julien'i küp- lere bindirdi! Lâmi cimi yok Therese'i en yakın arkadaşı olan rakibine kaptırdı demekti! Fakat henüz vakit geçmiş de sayılmazdı. Elini çabuk tutarsa...

Tuttu. El değmeden kendi kendine yanan pipolar icat etti. Fia- tının ucuz, kullanımının kolay olu- şu kimseyi etkilemediyse de, üstünde «Kanserden koruyucu- dur» diye bir etiket bulunması, yeri yerinden oynattı!

Kazançsa kazanç, şöhretse şöh- ret, her şeye kavuşmuştu artık. Therese kendinden başkasının ola- mazdı!

Her gözünü yumuşta Therese'i Julien'in kollarında görür gibi o- lan Louis, yerinde duramıyordu. Gece gündüz kafa yordu. There- se'i elde etmek, Julien'i gözden düşürmek için, hiç kimsenin bil- mediği bir radyo istasyonu keşfe- dip, büyük paralar kazandı!

Fakat Julien kaderine razı o- lup, bir kenara çekilecek yaradı- lışta değildi. Therese'in, son ba- şarisından dolayı Louis'in yanın- dan ayrılmadığını görür gibi ol- duğu halde yılmadı, basamaksız merdiveni icadetti!

Sıra Louis'teydi. Çocukluk ar- kadaşına hiç acımadan son dar- beyi vurmanın zamanı geldiğine inanıyordu. Yeryüzünde ilk defa ikramiyeli anahtarlıklar yapıp satan adam oldu.

Ve... İki eski dost, çok kısa bir zamanda aşk uğruna milyoner oldular.

Ama ya Therese ne yaptı der- siniz? İki erkeğin neyin mücade- lesini yaptıklarından habersiz, bir beatnik ile kaçtı!

Çeviren: S. A.

PIRELLI

İSTE EN MÜKEMMELİ..

PIRELLI

**ÇOK ÇALIŞIR
ÇOK TAŞIR
AZ AŞINIR**

TÜRK-PIRELLİ TİCARET A.Ş.

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

Adamımız CEYMİS BONT

17

POLİS CESEDİ
BULMALI... AN-
LARSIN YA!...

HAYDİ BAKA-
LIM YE-İÇ-ÇEK,
BACAYA ÇIK,
DUMAN ET
SUNU!...

VAY CANINA!..
CESET OTU-
RUYOR!

MANZARA DA
AMMA KIYAK
HA!...

DİKKAT!.. BAŞINIZIN
DÖNMEMESİ İÇİN SI-
KI TUTUNUN!..

YE-İÇ-ÇEK
YEMEĞE
BAŞLAR.

SU ÇİNLİ'YE Bİ
JAPON OYUNU
YAPAYIM DA
GÖRSÜN!

FAUL!..
ISIRI-
YOR!...

JAPON
OYUNU

BONT'LA
YE-İÇ-ÇEK

ALO, KOMSERİM!..
MINTAKAM DIŞIN-
DA, Bİ'SİLER OLU-
YOR, ACELE HE-
LİKOPTER GÖN-
DERİN!

POLİS MEMURU
BU DEFA HAKI İ:
BACANIN TEPESTİ
MINTAKA DIŞI SAYILIR!

BACANIN TEPE-
SİNDEKİ ÇİN
İST-JAPON İSİ,
SONUÇLANIR-
KEN HELİKOP-
TER GÖRÜ-
NÜR...

YE-İÇ-
ÇEK DE-
DİKLERİ
KADAR
VARMIS!

RAHAT DÜR-
MAZSANIZ İS-
LATIRIM HA!...

POLİS HELİKOP-
TERİNDEN U-
ZATILAN İP
MERDİVEN...

BİR DE
POLİSTEN
ÇEKİYÖ-
RUM!

KAVGACILARIN USLAN-
MAYISI PİLOTU KIZDI-
RIR. DENİZE PİKE DA-
LIŞ YAPTIRIR.

ÇİN LÜGATİ-
NA BAKINIZ!

UUUF!..
BURNU
MUN Dİ-
REGİ...

YE-İÇ-ÇEK DİP-
TE AMA, PANTALO-
NU BENDEDIR!

YE-İÇ-ÇEK'İN
MEYHANESİ-
NE AÇILAN
KANAL

BONT PEŞİMİZE
DÜŞMEDEN TİZİMİZİ
KAYBETTİRELİM!

結果

CABUK
LİMANI
ABLUKA-
YA ALIN!

AMMA HIZ-
LI HERİF HA!...

HAVA ALANI

HAFTAYA, YASSAH HEMSERİM!

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 14 —

— Han! bakmıyacaktın, dedi du-
dağını büzerek.
— Bakmıyorum, dedim.
— Baktın...
— Gözüm kaydı.

İçimden boyuna şu soru geçiyor-
du: Yanına varsam mı, varmasam
mı? Biraz önceki olaylar gözümü
korkutmuştu. Ya yanına varınca, ba-
ğırarak sudan kaçarsa? Hem de çir-
rilçiplak. O zaman tüm köye rezil
olurdum.

— Necmiye abla, diye yutkundum.
— Hi, dedi.

Gerisini getiremedim. Başımı ça-
lırlardan tarafa çevirdim.

— Ne dilyon lan?
— Hiç!...
— Necmiye abla dedin ya?
— Hasta olun diyecektim.
— İçim yâniyor.
Tam söylemenin zamanıydı:
— Benim de, dedim.
— Sen de gir...
— Elbiseyle mi?
— Sizin köyde elbiseyken mi gl-
rerler suya?

— Yooo...
— Öyleyse?...
Soyundum. Suyun soğukluğuyla,
heyecan birbirine karışınca dişle-
rim takır takır vurmağa başladı. Ya-
vaş yavaş yanına yaklaştım:

— Donuyorum, dedim.
— Çok mu donuyon lan?
— Çok...
— Sarıl bana!
— Sarılayım mı?
— Üşümyon mu?
— Üşüyom, üşüyom, donuyom.
— Sarıl, sıkı sıkı sarıl!...

Sarıldım. Sıkı sıkı sarıldım. Bir
anda, o buz gibi su, kaynadı, kay-
nadı, buhar oldu, bulut oldu, yağ-
mur oldu, tıp tıp tıp döküldü yere...

— Tas da yok burada, n'edeceğiz?
dedi Necmiye.
— Ne yapacaksın tası?
— Gusül. Günahı büyük!...
— Bat çık üç kere suya.
— Olur mu ki?
— Neden olmasın?
— Öyle ya, sen okumuş çocuk-
sun...

Bir müdet onun suya batıp çıkı-
şını seyrettim... Dışından, çürük gl-
bi görünen kavunlara benzliyordu bu
kadın... İçli baldı. Yüzü henüz kırış-
mağa başlamıştı. Yanağında, birbi-
rine uzanan paralel iki çizgi, yaşlan-
manın değil, çilenin çizgileriydi. Su-
yun içinde, sarı saçları ipek bir şal
gibi yapışmıştı beyaz omuzuna...
Saçlarını toplamağa çalışıyor, ön ta-
rafa sarıktırıyor, sıkıyordu. Göz göze
geldik. Gülümsedim. Mutlu bir gül-
ümseyleştii bu... Çünkü, hayatımda
ilk kez kadın denen şeyi tanıyor-
dum. Saçlarının arasından bakarak:

— Nasıl, hoş mu? diye sordu...
Sadece güldüm. Bizim İsa geldi
aklıma. Hakkı vardı oğlanın. Onun
anlattığından daha tatlıydı kadın...
Ne bulgur köftesine benzliyordu, ne
kuzu dolmasına, ne karakuş tatlısı-
16

na... Hepsinden güzeldi, her şey-
den tatlıydı...

Sudan çıktı. Titrediğini karıştan
anlıyordum. Üzerine geçirdiği soluk
basma bile ne kadar yakışmıştı bu
kadına. Sırtını kayaya dayayıp otur-
du:

— Sen yıkanmıyon mu? diye sor-
du.

Başımı salladım:

— Hayır...
— Günah ya...

Biraz önce ne kadar sıcaktı hal-
buki su. Şimdi bir buz olmuştu. Gü-
lümseyerek:

— Sonra yıkanırım, dedim...

— İh, dedi.

— Kaç yaşındasın? diye sordum.

— Otuzüç. Ya sen?

— Onsekiz.

Parmaklarıyla hesapladı:

— Onbeş yaş var aramızda.

Gözlerini benden çevirdi. Uzakla-
ra baktı. Acımıştım o anda bu kadı-
na. Acaba kocası yanında olsaydı,
onu bırakıp kaçmasaydı, böyle olur
muydu? Abdurrahman'la, benimle
veya başka birisiyle yatar mıydı?
Yatmazdı her halde...

— Kocandan haber yok değil mi?
— Olmaz olsun onun gibi koca.

Onyedilinde aldı da beni gül gibi
soldurdu. Anam çok dediydi, kızım
bu adamı gözüm tutmadı, vaz geç,
varma ona dediydi ama, ah şu ga-
fa, gırmalı, daşların altında ezme-
li bu gafayı. İki ay eyl geçindik. So-
naa, anası dedi, oğlu dövdü, baba-
sı kovdu, oğlu söğdü... Şindil anası
da, babası da geberdiler ya, o da
çekti getti Adana'ya... Beş yıldır,
ne bir mektup, ne bir haber... Ev-
lenmiştir İt, evlenmiştir... Onda o
dil olduktan sona yüz dene avradı
gandırır. Dillil köpoğlusunu, dillil...

Çocuk gibi mahzunlaşmıştı yüzü.

— Hiç çocuğunuz olmadı mı?

— Olmadı. Vermedi Allah. Eyl ki
de vermedi.

— Abdurrahman'la ne zamandan
beri dalgalısın? diye sordum.

— İki aydır...

— Daha ewel?

— Ne demek İstiyon?

— Başka dalgan demek istiyorum.

Yattın mı hiç Yunus'la?

— Yatmadım. Allah etmesin, lğ-
reniyom o deyyusdan...

— Başka?
— Ne başkası?
— Başkasıyla yattın mı?
— N'apacan?
— Hiç, sordum.
— Yattım...
— Kiminle?
— Erimle.
— Başka?...
— İki gışl daha...
— Kim onlar?
— N'edecen?
— Söyle!...
— Söylesem n'olacak?
— Hiçbir şey olmayacak.
— Ölese boşver.
— Merak ettim.
— Çerçil Osman, bir de Ökkeş...
— Hangi Ökkeş?
— Askere giden Ökkeş.
— Cılk Reşo'nun oğlu mu?
— He...
— Çerçiyen niye yattın?
— Hee, canım istedi...
— Elbise mi verdi sana?
— Para da verdi.
— Başka?
— Başka yok.
— Abdurrahman biliyor mu bun-
ları?

— İt sıcsın Abdurrahman'ın ağzı-
na.

— Kızıyor musun ona?

— Ben kimseye gızmam. Yalnız

erime gızdım. Şindil onu da unut-

tum. Niye sordun bunları bana Al-

lahını seversen?.

— Dedim ya, merak ettim.

— Haramın biri de aynı, binî de

aynı. Uçkuru çözme yeter ki.

— Benden memnun olmadın mı?

— Ya sen?

— Hayatımda ilk defa...

— Ne?

— Bir kadınla yattım.

Gözleri parladı, yüzüne tatlı bir

tebessüm yayıldı. Elimi tutarak:

— Deme lan Mehdi? dedi.

— Vallah!...

— Her avrada nasip olmaz bu.

— Ama çok hoşuma gitti.

— Tadimliğı İsterim.

— Para mı?

— Hiçbir zaman parayla yapma-

dım ben bu işi. Gönlüm için yaptım.

Çerçil bile zornan verdi elbiseyle, pa-
rayı...

— Lâfını etme bir daha bunla-
rın...

— Niye?

— Niyeysen niye...

— Ben böyle olacak kadın değil-

dim. Erimin gözü kör olsun.

— Senin elinden tutan olmamış...

— Olmadı...

— Bir elinden tutan olsa...

— Kim tutar benim elimden?

— Nikâhlı mısın kocana?

— Hoca nikâhı.

— Evlenir misin benimle?...

— Aboooov deli oldu vallaha öğ-

lan... Bi dadını datmaynan...

— Evlenir misin benimle?...

— Dalga geçme Mehdi.

— Dalga değil...

— Olmaz Mehdi.

— Niye olmazmısın?

— Olmaz. Sen onsekiz, ben otuz

üç.

— Olsun.

— Hem köylü ne der? Baban ne

der, anan ne der, gardaşların ne

der?

— Kimse umurunda değil.

Nasıl söylemiştim bu sözleri, bil-

miyorum. Acımış mıydım Necmiye'

ye, yoksa ilk kez bir kadın tanıdım

için miydi, yoksa bu güzel vü-

cuda başkalarının sahip olmasını is-

temediğim için miydi? Bilmiyorum...

— Hi söyle, köylü ne der, baban

ne der?...

Doğru ya, köylü ne derdi? Hele

babam:

«Ulan biz sana bul dediysek, get

de bi gahbe mi bul dedik» derdi.

Necmiye, başımı dizinin üzerine

koydu:

— Yazık etme kendine, dedi.

Saçlarını önüne döktü. Yüzünü,

bir altın köpüğünün ardından sey-

rediyordum.

— Neden yazık edecek mişim

kendime?

— Askerliğin var... Bırakıp gi-

dersin, bir daha da buralara gelmez-

sın. Benim yüzümden değil, ar yü-

zünden, namus yüzünden.

— Beraber gideceğiz, dedim.

— Nereye?

— Nereye olursa... Bugün hangi

köye gitsem, imamlık verilir.

— Gel başını yakma Mehdi. Vaz-

geç bu sevdadan. Ben sana yâr ol-

mam, vallaha olmam. İstesem de

olamam... Cennet olmazsa başka bi-

ri olur. Her avrat ayındır. Hiç biri

diğerinden başka değildir. Bi yu-

muldun mu, tüm avratlar ayındır.

— Sen başkasın...

— Dadını ilk datdın da ondan öy-

le dilyon. Bak, çık da diğer avrat-

lara, bak bakalım ondan sonra böy-

le den mi?

Ağlıyordum. Saçlarından yakaladım,

kendime doğru çektim.

— Neden ağlıyorsun?

— Heç, olan Necmiye'ye olur da.

Bırakın giden bir gün. Necmiye ge-

ne gelir açıkta...

— Hiç bırakmam seni.

— Olmaz.

— Olur... Ağlama.

— Ağlamıyorum.

(Devamı var)

(İlâncılık: 9119 — 57)

Milletler Gülüyor

Arka duvar

— Rahatınıza bakın, rahatınıza... Nikâha yetişemedim diye üzülmeysin!..

Bir şehirli köyde oturan dostlarını ziyarete gider. Onu yemeğe alkoyarlar. Yemekten sonra adam ev sahibine:

— Yüz numara nerede, lütfen gösterir misiniz? diye sorar.

— Tarlanın nihayetinde, yola dönük yer. Gidin, hemen bulursunuz.

— Teşekkür ederim, diyen misafir hemen gider. Ama az sonra üzgün bir şekilde geri döner.

Köylü:

— Ne oldu bulamadınız mı?

— Buldum, buldum ama... Yani sadece öyle bir yer ki, kapısı var, tavanı var, yan duvarı var... Fakat arka duvar yoktu!

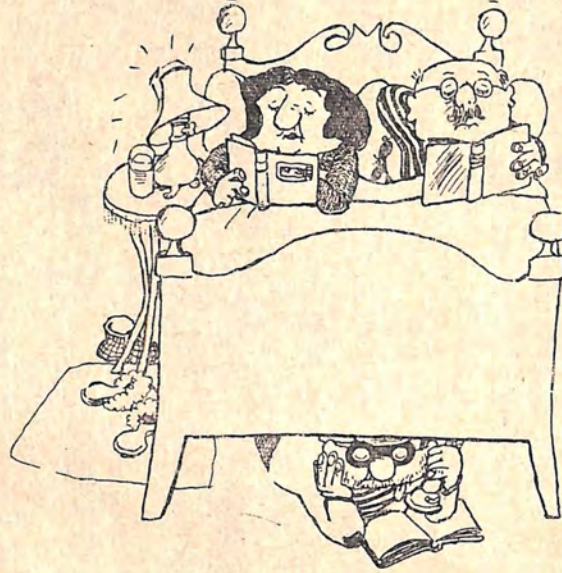
— Eh, iyi ya... Bunun size ne zararı var?

— Nasıl?

— Canım biraz düşünsenize: Önden, kimse sizi göremez, mademki kapısı var.

— Evet, fakat...

— Eh, burada da kimse sizi arkadan tanımaz.

Yazısız

Balzac

Basit fakat güzel bir kadın zengin bir fabrikatörle evlenmişti. Ama bu zengin evlenme ne yazık ki kadını ne daha zeki, ne de daha bilgili yapamamıştı. Kocasının Amerika'dan arkadaşları bir gün misafir geldiler. Paris'i gezip, sanat eserlerini görecektik. Kadın misafirleri kendisinin gezdirmek istediğini söyleyince beraber çıktılar. Bir meydanlıkta, şişman, sakallı, iri bir heykel önünde duran Amerikalılar:

— Bu müsyö kimdir? Lütfen söyley misiniz madam? diye sordular.

Genç kadın durakladı. Kekeliyerek:

— Bil... bilmiyorum, dedi. Heykelin altında sadece BALZAC. 1799... diye telefon numarası yazılı!...

Ah şu Fransızlar

Bir Paris uçağı Londra'ya inmek üzereydi. Hostes yolculara:

— Kemerlerinizi sıkınız, dedi. İngiltere'ye iniyoruz.

Bir İngiliz:

— Ah şu Fransızlar! Bizim mutfagımızın tenkit etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar, diye mırıldandı.

Kudret

Genç ispanyol kıızı çok çapkın bir delikanlıyla evlenmişti. Kilisede evlilere huzur sağlamasıyla ün salmış bir azize heykelinin önüne diz çökerek uzun zaman dua etti.

Eve döndüğü zaman kocasının bir kalb krizi sonucu ölmüş görünce yeniden diz çökerek:

— Ne kudretli azize! diye haykırdı. Kendisinden istediğinden fazlasını hemen yapıverdi.

Islık

Toto, babasıyla seyahate çıkmıştı. Trende pencereden tehlikeli bir şekilde sarkmaya başladı.

— Dikkat et, dedi babası, şapkan uçacak.

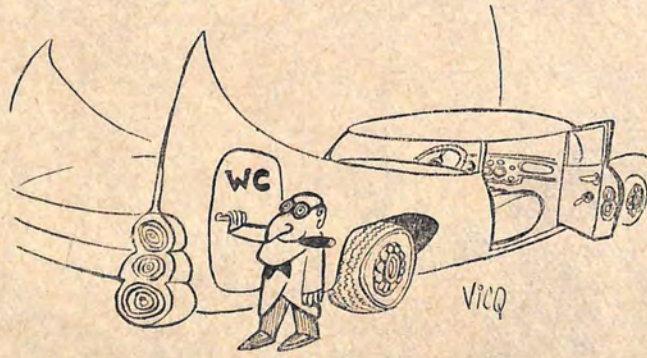
Ama Toto tasasıydı. Aynı şekilde sarkarak pencereden dışarı bakmaya devam etti. Babası şapkasını başından çekip arkasına sakladı. Çocuk şapkanın uçtuğunu zanmetti, ağlayarak:

— Baba... Baba... Dedi, şapkam uçtu.

— Önemi yok, ağlama. Şimdi bir ıslık çalarım, şapkan geri gelir.

Baba ıslık çalarak, el çabukluğuyla şapkayı çocuğun başına giydirdi. Çocuk son derece memnun, ellerini çırpıttıktan sonra hemen babasının şapkasını alır ve pencereden dışarı atar:

— Haydi baba ıslık çal da şapkan geri gelsin.

Yazısız

Hayatının erkeği

Erkek karısına:

— Canım kız bu kadar ısrar etme... Belki hayatının erkeğini bekliyor!

Kadın:

— Hayatının erkeği... Eğer onun yaşında ben de böyle düşünseydim, hâlâ kız kalmıştım!

İtiraf

Marie evli olmadığı halde beşinci çocuğunu dünyaya getirdi. Bunu öğrenen köyün papazı durumu düzeltmek amacıyla sordu:

— Söyleyin kızm, dört çocuğunuzun babası kimdi?

— Ayakkabıcı Joseph.

— Son çocuğunuzun?

— Ayakkabıcı Joseph.

— Bu Joseph evli mi, bekâr mı?

— Bekâr.

— Öyleyse niçin seninle evlenmiyor?

— Evlenmek istemeyen benim rahip efendi. Çünkü ondan yeteri kadar hoşlanmıyorum da...

Şapka

Genç kadın kocasına:

— Sevgilim şapkam başımda düz duruyor mu?

Erkek sabırsızlıkla:

— Tabii... Haydi çabuk ol geç kalacağız.

— Çok üzgünüm sevgilim, yukarı çıkıp aynaya bakacağım. Çünkü bu şapkanın yan durması lâzım.

Korkunç şey!

Genç hastabakıcı, klinik şefi doktora, ağlayarak itiraf etti:

— Ah doktor... Korkunç şey... Müthiş bir hatâ yaptım.

Doktor hayretle hastabakıcının yüzüne baktı:

— Çok mu mühim? Söyleyin nedir?

— Bana 12 numaraya 1 lavman yapmamı söylemişsiniz... Bense 1 numaraya 12 lavman yaptım.

Dün ya

BİLEN KAZANIYOR

-MUTLAKA KAZANMAK İSTİYORENİZ, SO-
NUNCU SORU: BU AKSAM NEREDEYİZ?..

YAZISIZ

-BİR YILDIR ÇALIŞIYORSUN...
HALA BÜRO ARKADAŞLARI-
NA BENZEYEMEDİN!

-KARINIZIN YANINDA UTAN-
MIYOR MUSUNUZ BÖYLE KA-
BA KONUSMAYA?..

-SABAH EVDEN ÖYLE HİDDETLİ ÇIKTIN Kİ,
BİR DAHA DÖNMEYECEKSİN SANDIM!

YAZISIZ

1967 YILI
PURO ☆ fay ☆ POP
PIYANGOSUNA
katılınız

ayrıca **300 ADET ÇEŞİTLİ HEDİYE**

PIYANGOYA İŞTİRAK İÇİN 2 adet PURO kabı, 2 adet FAY üst yuvarlak kapağı ile 1 POP kutusundan keseceğiniz çamaşır yıkayan kızların resmini biriktiriniz. Bunları bir zarfa koyunuz. Zarfın arkasına açık adresinizi yazınız ve (P.K. 24 — İstanbul) adresine postalayınız. İştirak için tahdit yoktur. Daha fazla kazanma şansına sahip olmak isteyenler 2 PURO kabı, 2 FAY kapağı ve 1 POP kutusundan kesilmiş çamaşır yıkayan kızların resmini havi dilediğiniz kadar zarf gönderebilirsiniz. Zarfları son postalama tarihi 31 Temmuz olup Çekiliş 20 Ağustos'ta Noter ve Davetliler huzurunda yapılacaktır.

DİKKAT: Kur'a numaralarınız zarfın arkasındaki adresinize gönderilecektir. Apartman Dairesi veya Bahçeli Ev satın alabilmek imkânını kazanacak talihliye PURO Fabrikası tarafından ödenecek azami meblağ 60.000 liradır.

terkibinde
krem hassaları
bulunan

PURO

Tuvalet Sabunu
en müessir güzellik müstahzarıdır

Köpüklü - Deterjanlı

fay

kalite bakımından en üstün
ve kalitesine kıyasla
en ucuz temizleme tozudur

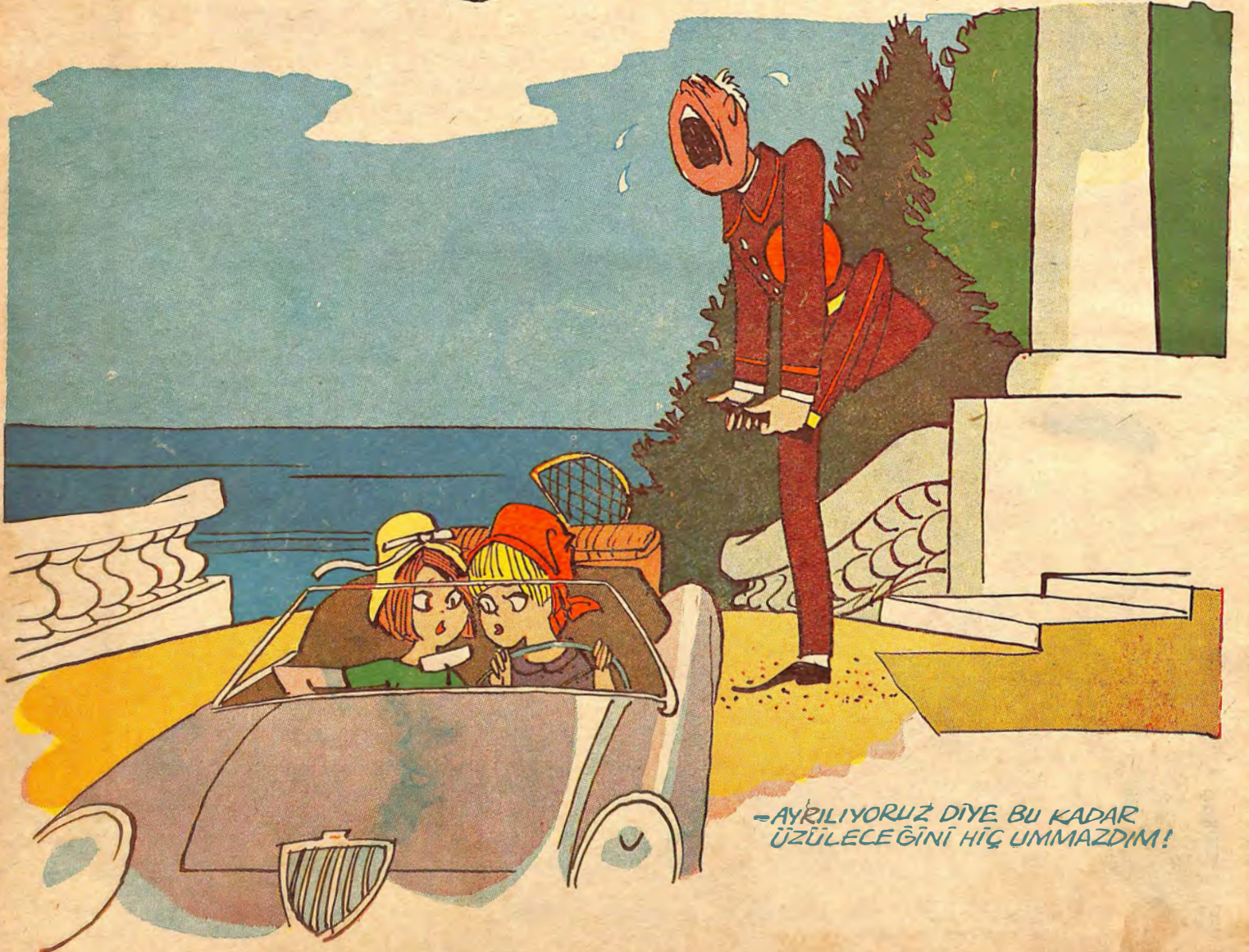

Sizin
ÖZ malınız
POP ve SET
en kudretli
ve modern
çamaşır
tozudur

AKKALIN

-ALIN SU HAYIRSIIZ ARABANIZI
GERTYE ... HER BİNİŞİMDE BİR
ÇİFT ÇORABIM KAÇIYOR!

-AYRILIYORUZ DİYE BU KADAR
ÜZÜLECEĞİNİ HİÇ UMMAZDIM!